

Реєстраційне свідоцтво
ЮФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Є НАДІЯ, ЯКА НЕ ЗАСОРОМИТЬ

160 років тому – 1864 року – ця країна написала на своїх грошах: «У Бога ми віруємо». Коли на нашій землі вирувала тоталітарна людино- та богоненависницька імперія, 68 років тому – 1956 року – ця країна закріпила законом та підписом тодішнього президента фразу: «У Бога ми віруємо» не лише на грошах, а як офіційний девіз своєї країни.

Християнство прийшло в цю країну разом із першими європейськими колоністами всього якихось 500 років тому – у XVI-XVII ст. (в Україну, нагадаємо, понад 1000 років тому).

З часів заснування цю країну називали протестантською. Протестантизм і досі тут домінує. За даними дослідницьких центрів, ця країна посідає перше місце у світі за кількістю протестантів. І з усіх 46 її президентів лише двоє не були протестантами. Люди, котрі засновували і будували цю країну, вірили, що за всі вчинки доведеться відповідати перед Богом. Це сформувало менталітет законслухняності, характерний лише для протестантських суспільств. Мисленню громадянина цієї країни притаманне розуміння, що правовий закон – не інструмент контролю уряду, а один із природних законів, нарівні із законом земного тяжіння.

Сумлінна праця, чесність та прозорість привели до значних успіхів в економічній сфері. (Це стосується всіх країн, які прийняли Реформацію

і повернулися до біблійних стандартів життя, до практичної віри в Бога).

Запровадивши принципи Євангелія у практичне життя, люди відкрили забуту в Середньовіччі істину про всезагальне священство, незалежно від статусу чи статі. Громадянське суспільство – це спільнота освічених, відповідальних та активних громадян з відповідними моральними цінностями. Саме в протестантських країнах і народилась сучасна демократія. Один із перших президентів цієї країни сказав: «Наша конституція годиться лише для народу високоморального і релігійного».

Так, це все – про Сполучені Штати Америки, наймогутнішу на сьогодні економічно, політично і за військовою потужністю державу. Про єдину наддержаву у світі. Її військово-морський флот – найбільший у світі. Засновник та осередок НАТО, ця держава

має найпотужніший ядерний потенціал на землі. А ще очолює рейтинг країн за ВВП – майже 25% світового показника. Американський долар – головний розрахунковий засіб у світовій валютно-фінансовій системі. США мають найбільший у світі науковий і технологічний потенціал – на їх частку припадає 45% усіх Нобелівських премій у галузі науки. Тут захищена приватна власність, зведена до мінімуму корупція, гарантується свобода бізнесу, торгівлі, фінансів, трудових відносин.

А Україна, яка вступає у третій рік повномасштабної війни, що розпочалася 10 років тому й триває століттями, захищає ці демократичні цінності. Одна з народних депутаток України під час подій, про які мова нижче, сказала: «Америка – наш ключовий партнер, і ми відверто говоримо американцям на всіх рівнях: без Америки ми можемо програти цю війну. Потрібно працювати всюди – у церквах, за столами перемовин...»

Тижень підтримки

Уже 18 років першого тижня лютого українська громада США проводить у столиці Америки, Вашингтоні, Український молитовний сніданок – відразу після Американського. А з 2021-го на найкращих майданчиках Вашингтона у цей час триває Український тиждень/Ukrainian Week – для просування інтересів України серед американської спільноти, лідерів політичних, бізнесових, церковних та аналітичних тощо.

Цьогоріч третій за рахунком Ukrainian Week був тижнем адвокації України. За участі українських захисників, дітей, яких вдалося повернути з депортації до росії, американських конгресменів, членів «українського кокусу» – парламентської групи друзів України, релігійних діячів, української діаспори та народних депутатів розглядали питання допомоги Україні.

У роботі Ukrainian Week 2024 взяли участь понад 700 делегатів української діаспори з різних штатів США. До участі були запрошені конгресмени, сенатори, державні управліниці США й України, депутати ВР України,

міські голови, депутати місцевих рад, науковці, очільники церковних об'єднань, релігійні й громадські діячі, бізнесмени, благодійники, меценати, капелани зі США та України. А ще – військові, діти, визволені з російського полону за допомогою організації Save Ukraine, представники патріотичного шоубізу, волонтери...

«Український тиждень втілює стратегічне партнерство України й Америки. Наша мета – відновити зв'язок із західною родиною християнських народів у межах демократичного світу... Разом прагнемо зорієнтуватися у складнощах цього шляху до майбутнього, вкоріненого в демократичних цінностях та спільних засадах», – сказав Павло Унгурян, організатор Українського тижня у столиці США.

У заходах Ukrainian week взяли участь сенатори і члени палати представників від Республіканської та Демократичної партій, зокрема сенатори Джеймс Ленкфорд і Роджер Вікер, конгресмени Браян Фітцпатрік, Тім

народу» Давид Арахамія.

«Ми намагаємося достукатись до тих, кому важливі цінності Америки – маю на увазі Конгрес, Сенат, Білий дім, релігійні центри та еліти червоних штатів. І максимально долучити до адвокації українського питання молоду діаспору: активних людей, які приїхали до США 30 років тому й працюють на американській землі на благо України», – пояснив організатор заходу, народний депутат України попередніх скликань Павло Унгурян.

«Тиждень України у Вашингтоні і Молитовний сніданок надважливі для нас щорічно, а тим паче в такі нелегкі часи, як нині. Американські релігійні лідери, політики, освітяни, громадські діячі і прості громадяни мають зустрічатися з постраждалими від цієї кривавої війни не лише на шпальтах газет та сторінках веб-сайтів. Невинні діти, які втратили батьків, військові після поранень, які дивом вижили на полі бою, переселенці, які тепер не мають ні дому, ні рідного міста, бо його стерла з лиця землі росія, – це найкращі проповідники того, наскільки нам потрібна допомога США», – сказав про Український тиждень у Вашингтоні один з нардепів.

Волберг, Гері Палмер, Марсі Каптур. А ще посол України в США Оксана Маркарова, директор USAID Саманта Павер, спецпредставник Держдепартаменту США з питань України 2017-2019 років Курт Волкер, представники міністерств США. Українську делегацію очолював голова фракції «Слуга

ленці, які тепер не мають ні дому, ні рідного міста, бо його стерла з лиця землі росія, – це найкращі проповідники того, наскільки нам потрібна допомога США», – сказав про Український тиждень у Вашингтоні один з нардепів.

(Закінчення на 2-й стор.).

«Я НІДЕ В БІБЛІЇ НЕ ЗНАЙШОВ
ПРО ЗАБОРОНУ БРАТИ
ДО РУКЗБРОЮ»

СТОР. 3

ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ
ТА ЦАРСТВА ЗЕМНІ

СТОР. 5

ДРУЗІ ЙОВА

СТОР. 6

ПРО ПРОЩЕННЯ

СТОР. 7

Є НАДІЯ, ЯКА НЕ ЗАСОРОМИТЬ

(Початок на 1-й стор.)

Під час Ukrainian Week 2024 у Вашингтоні відбувся ряд заходів, зокрема Форум українсько-американського партнерства; Всесвітній саміт релігійної свободи; Форум економіки, інвестицій та відновлення України; Форум капеланства; Національний молитовний сніданок США; Український молитовний сніданок; виставка проектів підтримки України та Форум спільного партнерства між Україною та США; прес-конференція біля Капітолію; захід «Разом до перемоги»; зустрічі з фахівцями експертного центру The Heritage Foundation.

Окрім спільних молитов за Україну, впродовж тижня у Вашингтоні відбулося загалом близько 150 зустрічей на різних рівнях. Головні їх меседжі – росія вчиняє тортури над українцями, знищує святині, викрадає дітей, вчиняє насильство. Від початку повномасштабного вторгнення більше 115 храмів та ще більше євангельських церков зруйновані. Це дані ООН за липень 2023 року. Історично росія завжди прагнула контролювати, руйнувати та пригнічувати. І тепер знищує Україну, ко-

керівництво США, а також високопосадовці з різних країн світу, бізнесмени, релігійні та громадські діячі з усіх континентів. Неофіційно такі зустрічі почали проводити ще під час Другої світової війни, але за участі президента країни перший Національний молитовний сніданок пройшов 1953 року, коли Білий дім очолював Двайт Айзенгавер.

На 72-й Національний сніданок США зібралися лідери з майже 140 країн світу, щоб об'єднатися в молитві та роздумах. У багатьох висту-

лиску християнства в Європі, атакуючи цивільне населення, вбиваючи солдатів, викрадаючи дітей і знищуючи релігійні пам'ятки.

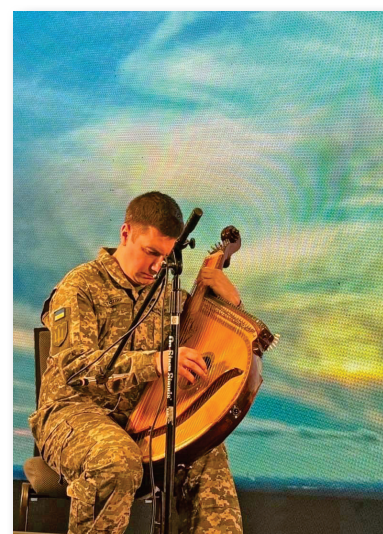
Військові капелани, які мали панель під час Всесвітнього саміту релігійної свободи, стали центральними спікерами Форуму капеланства. Це пастори та священнослужителі, які рятують українських воїнів на полі бою, працюють із сім'ями та пораненими військовими. У заходах взяли участь і українські військові, які були поранені у боях і тепер лікуються. Серед них – Герой України Роман Городенський.

Надійся і твори добро

Усі заходи намагалися донести американській спільноті наші потреби. А навіть один голос у Конгресі чи Сенаті може змінити хід війни.

Кульмінацією Українського тижня став Український молитовний сніданок. У ньому взяли участь американські посадовці і члени української делегації. Основна його мета – адвокація інтересів України у Штатах. Відбувся він наступного дня після Національного молитовного сніданку США. Цей сніданок – щорічна подія, в якій бере участь найвище

пахи і молитвах лунало рідне серцево слово – Україна! Президент США закликав і надалі підтримувати Україну в протистоянні російській агресії. Спікер Палати представників США Майк Джонсон перед молитвою зачитав 37-й Псалом: «Не журіться через тих, хто злий, і не заздріть тим, хто чинить зло, тому що, як трава, вони скоро зів'януть, як зелені рослини, вони скоро зникнуть. Надійся

на Господа і роби добро».

Молилися за перемогу України американські конгресмени й сенатори і під час Українського молитовного сніданку. А українське духовенство молилося за благословення США. Молитви лунали молдавською, івритом, грузинською, іспанською, латвійською, англійською та українською мовами.

Ще одне особливе молитовне зібрання організували американські християнські лідери та представники діаспори. У дуже особливому й символічному місці – одному з найбільших світових музеїв Біблії – у молитві та прославі присутні звернулись до Господа. Просили за мир в усьому світі, за припинення людських страждань, за перемогу світла над темрявою. І, звісно, за Україну, за її відважних синів та доньок.

«Ми повинні робити те, що робили раніше, – надавати військову, гуманітарну та економічну підтримку Україні. І маємо надіслати рішуче повідомлення військовому злочинцю путіну про те, що ми об'єднані з народом України і не потерпимо його агресії...» – сказав конгресмен Джим Коста. «В Україні нині свобода дуже крихка. І це виклик. Ми повинні допомогти Україні», – додала конгресвумен Марсі Каптур.

Почути дитину

Сотні тисяч дітей стали заручниками цієї війни на окупованих територіях. І важливо, щоб їх голос був почутий. Микола Кулеба, президент організації Save Ukraine, яка займається поверненням викрадених українських дітей з росії, сказав: «Якщо американці не довіряють дорослим, то почуйте дітей. Вони – свідки воєнних злочинів, голоси сотень тисяч дітей, які все ще залишаються там, вони хочуть бути українцями, але росіяни не дозволяють їм і налаштовують проти України. Ця війна триватиме, поки хоч одна дитина залишатиметься в заручниках».

На найвищому рівні у Вашингтоні пролунав і голос євангельської спільноти України. Глави українських євангельських Церков мали цілу низку зустрічей та ініціатив. Зокрема, зустрілися зі спікером Палати представників Майком Джонсоном. «Ми поінформували пана спікера про стан справ та критичні потреби України в обстоюванні нашої незалежності. Листи й звернення українських Церков, напрацьовані на засіданнях РЄПЦУ та Наради представників Церков, із підписами очільників ми передали йому», – розповів Анатолій Козачок, старший єпископ Української Церкви Християн Віри Євангельської.

«Нам важливо, щоб, окрім комунікації дипломатичними, парламентськими та військовими каналами, була налагоджена дружня розмова між двома християнськими націями, адже і Америка, і Україна засновані на вірі в Ісуса Христа», – сказав очільник Всеукраїнського союзу церков євангельських християн-баптистів Валерій Антонюк.

«Лідери українських Церков донесли багато правди про той жах, який вчиняє росія, знищуючи й руйнуючи храми, вбиваючи і переслідуючи пасторів та священників, викрадаючи дітей та гвалтуючи немовлят», – наголосив Павло Унгуран.

У відповідь на потреби активнішої підтримки України євангельські церкви української діаспори в США започаткують нову міжцерковну платформу, спрямовану на зміцнення зв'язків та координацію зусиль серед американської громади.

Делегація Ради Євангельських Протестантських Церков (РЄПЦ) провела ряд зустрічей з очільниками церковних об'єднань адвентистських, баптистських та п'ятидесятницьких церков української діаспори.

«Переконаний, що тут кожен зможе, діючи в межах своїх моральних заasad, компетенцій та можливостей, зробити максимум для Божого Царства в Україні та США», – сказав старший єпископ УЦХВС Анатолій Козачок, головуєчий РЄПЦ.

З вами плачемо, і з вами будемо радіти

Священнослужителі з України, пастори, військові капелани, очільники релігійних громад організували зустрічі у Вашингтоні та розповіли про злочини та звірства, які чинить рф в Україні.

«Хочемо запевнити вас, любі українці, ми з вами плачемо і з вами будемо радіти!» – під час Українського молитовного сніданку у Вашингтоні заявив капелан Сенату США Беррі Блек. Українські священнослужителі своєю чергою звершили молитви подяки за жертвність американського народу та владу США.

Тім Волберг, конгресмен, якого зрідки рідний син за його проукраїнську позицію, ще в перші дні повномасштабного вторгнення відвідав Україну. «Україна виграє, а Москва впаде!» – переконаний він. А Маргарет Кіббен – капеланка Палати представників США – щосереди молилася за Україну і щоразу нагадує молитися конгресменам.

Дуже приємно було чути слова підтримки від Курта Волкера, американського дипломата, постійного представника США в НАТО та спеціального представника Держдепу США з питань України. Пан Волкер з самого початку осудив анексію Криму та окупацію східних регіонів.

З Україною в серці

В Українському тижні взяла участь численна південнокорейська делегація. «Наші серця з Україною. Ми в Південній Кореї мали таку ж боротьбу із сусідом, яку веде нині Україна», – наголосив надзвичайний і повноважний посол Республіки Кореї в Україні Кім Хьон Те на спільній зустрічі українських та корейських релігійних представників.

Окрема вдячність – українським родинам у США, нашій діаспорі. Родини Габ'яків, Скальських, Мулярів, Трохименків, десятки, сотні інших надають потужну й вагому підтримку землякам. Безліч молитов, постів, масштабна й різнопланова гуманітарна допомога – усе це робить наша діаспора упродовж війни в Україні. Хай Господь віддасть вам стократно.

За підсумками всіх цих подій – про найголовніше. 24 лютого 2022 року розділило наше життя на до і після. У ті перші часи вторгнення ми молилися, волонтерили, служили на максимумі. Минуло два роки, і нам, дорогі, потрібно продовжувати робити все це – з новими силами і ще масштабніше. Тому потребуємо ні мало ні багато, а чуда Божого. Ми розраховуємо на підтримку Америки, і нам варто запозичувати все те, що зробило цю країну настільки могутньою.

Але Україні, очевидно, має допомогти Сам Бог.

Із розмов в кулуарах зрозуміло, що США занурюються у внутрішнє протистояння, і ми стаємо заручниками цих процесів. Нас просять вистояти цей період невизначеності, для допомоги Україні апелюють до країн ЄС, бо ж збройний конфлікт – саме в Європі, а США мусять стримувати ще й Іран на Близькому Сході і Китай в Азії. Американцям, як і нам, ближчій свої проблеми. І вони просять нас встояти, поки вони впорються із власними викликами і тоді повернуться до наших.

60 років тому, 27 червня 1964 року, на площі Дюпон Серкл в історичному центрі Вашингтону відкрили пам'ятник Тарасові Шевченку. Цей монумент на гранітному постаменті з бронзи,

заввишки понад 7 метрів і вагою у 45 тонн, урочисто відкрив тодішній президент США Двайт Айзенгавер.

«Хоча світ сьогодні поділений між тиранією і волею, ми маємо надію й віру, що так буде не завжди. У кожній поневоленій країні тільки жменька творить лиху конспірацію, опановуючи співгромадян силою або ошуканством. Тому що людина інстинктивно бунтує проти уніфікації, прагне до волі, добробуту й миру. Тим часом воля кількох осіб заперечує волю мільйонів. Але не забуваймо вікової правди, що це також міне», – сказав президент, цитуючи біблійного царя Соломона.

Свобода, гідність та мир для українців – не просто слова, це наша щоденна боротьба за звільнення рідної землі від ворога, що прийшов знищити нашу державу і вбити всіх нас. Ми віримо в підтримку Господа. І не дозволяємо собі зневіритися й опустити руки. Це боротьба за свободу не лише України, а й усього демократичного світу.

Але...

Але вам не здається, дорогі брати і сестри, що неспроста ми дійшли до етапу: «А тепер на що маю надіятися, Господи?». Зведемо свої очі на гори, звідки приходить найпевніша допомога – допомога від Господа, Який бачив, як у сивих віках, ще задовго до створення сусідньої імперії зла, формувалася Україна. І знав до деталей увесь шлях Америки, пильно спостерігаючи нині за її вибором... Він не просто стояв біля колісниць цих народів та націй, Він створив небо і землю – місце існування всіх народів та націй (Пс. 120:1-2).

Скажімо Йому разом: «Надія моя – на Тебе вона!» (Пс. 38:8). Бо це єдина надія, яка ніколи не засоромить...

Олесь БАНАХ.

Релігійна та громадська діячка, учасниця Українського тижня 2024.

«Я НІДЕ В БІБЛІ НЕ ЗНАЙШОВ ПРО ЗАБОРОНУ БРАТИ ДО РУК ЗБРОЮ»

Вадиму Прокопчуку 22 роки. Він музикант, грає на тромбоні, є членом спільноти євангельських християн. До 24 лютого навчався у Києві в музичній академії. А нині служить у 3-й штурмовій бригаді. Отримав відзнаку – «Золотий хрест» від Головнокомандувача Збройних Сил України.

На Волині діє чимало релігійних організацій, членам яких переконання забороняють брати до рук зброю, і вони можуть проходити альтернативну службу. Але альтернативна служба – це не лише військове капеланство: у війську є посади, які не передбачають безпосередню участь у бойових зіткненнях (водії, медики, службовці інженерних підрозділів, зв'язківці, кухарі тощо), тож, ймовірно, мобілізованих осіб з-поміж представників цих релігійних організацій залучають до таких завдань. Та є серед них і ті, хто зі зброєю в руках захищає свою країну. А дехто вже і загинув у бою...

Я родом з села Човниці Луцького району. На початку 2022 року навчався в Києві в Національній музичній академії. Там 24 лютого і закінчилась моя кар'єра музиканта. У мене був вибір – залишитися в Києві, вступити до лав ТРО чи повернутися на Волинь. Я повернувся. Доти ніколи не стріляв зі зброї, але довелося і під Бахмутом побувати.

– Як потрапив у 3-тю штурмову?

– Вийшло так, що ми виїхали на Київщину і брали участь у боях. І я зрозумів, що такі щось можемо робити і не зовсім уже безпорадний. Ми пішли з братом. Він служив дияконом у церкві, але ще до повномасштабного вторгнення ми домовилися: якщо розпочнеться війна – ми підемо.

Отож я побачив, що можемо бути корисним, відвідував потрібні навчання і вирішив перейти в ССО «Азов Київ». У вересні подав заявку, пройшов співбесіду, і лише в березні 2023 мене перевели. То був дуже довгий процес.

У нашій бригаді всі командири пройшли шлях від звичайного піхотинця до офіцера на війні, з бойовим досвідом, і вони знають, що таке війна, не з книжок чи з військової кафедри. Вони виростили до офіцерів на полі бою. І це зовсім інше відчуття – бути з професіоналами, які знають, що робити в тих чи інших ситуаціях.

– Ти член спільноти, де не можна брати до рук зброю, так?

– Ні. Жодного такого місця в Біблії я не знайшов. Жоден із пасторів, з якими я спілкувався, чи служителів церкви мені аргументовано ніколи нічого такого не казали. Те, що серед

ти можеш бути корисним на фронті. Життя 100 піхотинців на лінії фронту забезпечують 300-400 людей в тилу. Це зв'язок, постачання... Ти можеш бути корисним в армії, не знищуючи ворога безпосередньо.

Якщо ми не будемо боротися – сюди прийдуть вороги і всіх уб'ють, все відберуть. Якщо комусь байдуже, то краще відмовитися від громадянства. Тоді в тебе не буде жодних обов'язків. Бо користуватися правами, але не виконувати обов'язки – це не по-християнськи.

– Чи є друзі або знайомі зі спільноти, які теж зробили такий вибір?

– Точно є. Мій старший брат, друг з іншої церкви, Саша. Є капелани, знаю пастора церкви, який є снайпером в 3-й окремій штурмовій бригаді.

У серпні 2022 року на Донеччині загинув диякон нашої церкви Сергій Демчук. Він добровільно пішов на фронті. Це була надзвичайно світла і добра людина, і я досі болісно переживаю цю втрату.

– Як взагалі ти для себе пояснюєш, що відбувається сьогодні. Це якесь покарання? Випробування?

– Це закономірність. Це наслідок прийнятих рішень. І правильних, і неправильних. Українці воюють з росіянами віддавна. І незалежна Україна, яка бореться нині, є наслідком їхніх рішень. Але стан, в якому нас застала війна, це і наслідок неправильних рішень: продаж зброї, ракет, авіації. Якби ми готувалися, ми б були дуже могутньою країною, тож росіяни двічі б подумали, чи варто нападати.

– А яка мотивація росіян? Вони навіть прикриваються релігією.

– Яюсь після бою ми знайшли молитовник православного воїна. Вони прикриваються цим, та я вважаю, що вони – еретики і відступники. Вони не послушали наказу патріарха зі Стамбула, який визнав Українську Церкву, і прикривають це релігійністю... Є серед них ті, що вірять, що це свята війна, що вони «третій Рим», але таких, дякувати Богу, мало. Це дійсно ідейні люди, які готові боротися за це, вбивати за це, і з ними важко воювати. Але таких мало. Із розмов із полоненими переконуєшся, що більшість прийшли сюди через гроші: треба кредит віддати, комусь навчання оплатити. Оце їхня мотивація, бо зарплата в середньому по 30-40 тисяч рублів, а їм обіцяють 200 тисяч.

– Але ж заради цих грошей треба вбивати...

– У них це норма. Ця країна – велика хвора пляма на карті. І це все йде від виховання. У них нормально, коли домінує сильніший, коли силою вирішується питання. Нормально, коли ти хитріший, просто когось вбив і забрав у нього все. У них реально таке мислення.

– Війна – це втрати. Що допомагає ці втрати прийняти?

– Набагато легше миритися зі смертю інших, коли ти змирився зі своєю. Коли розумієш, що в один момент усе може закінчитися для будь-кого, тоді просто сприймаєш як даність і стараєшся, щоб ти не був наступним.

Війна руйнує певні поняття норми. Наприклад, для нас у Луцьку побачити тіло на вулиці – не норма. Але на полі бою – інші стандарти. Коли ти заїжджаєш у сектор на відпрацювання, у тебе одна норма, а коли повертаєшся в бліндаж – інша. Удома мені хочеться в хаті побути, попити кави, коли ж виїжджаю на позиції – одразу знижуються стандарти комфорту.

Втрати – це, на жаль наша реальність. І ти мусиш робити свою роботу.

У тебе просто є завдання, яке треба виконати і вижити.

– Часто молишся на війні?

– Безпосередньо на завданні я зайнятий, але коли я їду туди в БМП, молюся. Прошу, щоб ми вижили. Прошу благословення на ту чи іншу операцію. Хоча нема гаратті, що все буде добре і все вдасться. Те, що ми дружно молимося за Україну і хочемо перемоги, – теж не не гарантія. У Приповістях Соломонових написано, що коня готують до бою, тобто ми все робимо, щоб виграти, але перемога від Господа. (Приповісті 21:31).

У Гетсиманському саду Ісус молився: «Отче, якщо на те воля Твоя, нехай обмине Мене ця чаша страждань. Але хай збудеться не те, чого Я хочу, а те, чого Ти бажаєш» (Луки 22:42). І що? Бог полегшив страждання? Ні. Його розп'яли, і Він помер жажливою смертю. І потім воскрес. Він виконав Своє призначення.

І я сприймаю своє життя як певне призначення на цій землі. Я живий рівно до того моменту, поки це призначення не виконав. А якщо виконав, сенсу перебування на землі більш нема. І 80 років, і 100 – це мізер. Я знаю, що я помру і буду з Богом. Це дуже все спрощує.

А коли сприймати смерть як кінець, то, дуже важко йти на війну.

– Якою ти бачиш перемогу України?

– Було б добре повернути кордони 1991 року, але не знаю, як це зробити. Не тому, що це неможливо, а тому, що я не маю доступу до інформації, яка б дала якусь аргументовану гарантію, що ми точно виграємо. Бо багато залежить не лише від нас, у цю війну втягнуті не лише ми, а й інші країни, які надають зброю, боєприпаси, медикаменти. В ідеалі я бачу перемогу так: ми все відвоювали і створили буферну зону в Росії, куди заборонено заходити російським військам, кілометрів з 30 чи 50 від кордону. Але як це зробити – я не знаю...

– Коли востаннє брав інструмент до рук?

– У серпні, коли приїжджав додому, навіть відео зняв для побратимів, бо вони не вірили, що я музикант.

– А що з навчанням?

– Влітку отримав диплом. Деякі предмети склав автоматом, деякі – дистанційно. Була й кумедна ситуація. У березні 2022 року, росіяни ще під Києвом, мені телефонують з академії: «Ви де?». Кажу: «Під Бородянкою». «А це ви що, типу, воюєте?». – «Ага». – «А якщо ми вам зробимо індивідуальний графік занять, будете їх відвідувати?» (сміється). Потім викладачі йшли назустріч, оцінки багато хто ставив автоматом, так я і завершив навчання.

– Ти одружився після 24 лютого

2022 р. Вирішили не чекати?

– Так. Я зрозумів, що можна померти й не одружитися, і це якимось тупо. Після побаченого я по-іншому почав ставитися до життя. Люди рідко думають про смерть. Про те, що вона не обов'язково настане в похилому віці. Люди помирають щодня і без війни, а живуть так, ніби житимуть вічно. Тому треба розуміти, що все може швидко закінчитися, і цінувати час, який ти маєш.

– Коли ти повертаєшся до Луцька, не виникає відчуття контрасту? Немає злості, мовляв, ви тут собі усміхаєтесь, живете на повну...

– Ми ж не знаємо, які в них обставини. Я не можу підійти до будь-якого чоловіка і спитати: «Чому ти не воюєш?». Може, у нього багато дітей, може, він на ротації, а може, має інвалідність... Тому всіх судити не можна. Для мене люди діляться на категорії за тим, яку міру відповідальності вони беруть на себе за свої вчинки.

– Але в соцмережах багато дописів, що одні воюють, а інші у кав'ярнях відпочивають...

– Коли ми приїжджаємо з бойових зон, то теж відпочиваємо в кав'ярнях. Я розумію, що зараз там інші хлопці воюють, а я тут їм бургер, п'ю чай чи каву. Потім я їх замінюю... А коли люди тут постійно – це вже їхня совість.

Жити – це нормально. Головне мати повагу і знати, що варто назагал кидати, а що – не варто. Якщо тобі вже так хочеться зняти стрес на танцях, то йди, але не закидай це в соцмережі. Це ненормально – вихвалитися таким життям в час війни, коли хтось переживає горе. Треба мати совість. Майже щодня до Луцька їдуть автомісії «На щиті».

Випадки відмови брати до рук зброю в світовій історії були неодноразово. Проте навіть це не заважало людям робити свій вклад. Відомою є історія медика армії США часів Другої Світової війни Дезмонда Доса, який відмовився вбивати людей через релігійні переконання: він був адвентистом сьомого дня, не носив зброю і був призначений у медкорпус. Але, попри це, за свої заслуги у битвах Дезмонд Дос був нагороджений Бронзовою зіркою та найвищою нагородою США – медаллю Пошани, адже під час битви за Окінаву врятував життя, за різними джерелами, від 50 до 100 пораними піхотинцями на вершині схилу Маеда. Ця історія була екранізована: 2016 року відбулась прем'єра американсько-австралійського фільму «З міркувань совісті», де в центрі сюжету – розповідь про Дезмонда Доса.

svitoglad.com.

Поки верстався номер, прийшла сумна звістка: під час боїв за Авдіївку Вадим загинув. Вічна пам'ять Герою!

ТЕОРІЯ ГІЛКИ ГРУШІ, АБО ТЕОРІЯ ГНІВУ

«Звідки війни та свари між вами? Чи не звідси, від ваших пожадливістей, які в ваших членах воюють?» (Якова 4:1).

Звідки береться гнів? Якщо ви добре подумаете, то погодитесь, що братися йому нема звідки, як тільки «зсередини», з глибини впертого, жорстокого серця людини.

Ця думка не нова. Яків виклав її у четвертому розділі свого послання, де стверджує, що ворожнечі і чвари у нас – від пожадань наших, що воюють у наших членах.

Іншими словами, питання не в тому, що нас хтось розлютив і тому винен у тому, що ми розгнівалися. Питання в тому, що ми самі культивуємо гнів, який підігривають невгамовні бажання серця. А цей «хтось» просто заважає отримати те, чого прагне наша плоть.

Гнів на гілку груші

Багато людей стверджували, що гнівалися на різні предмети: принтер, який був правильно підключений, але не включався; цвях, який вбивали правильно, але він чомусь гнуска; вузол, який не розв'язувався, і т. д. і т. ін. У моєму випадку це була гілка груші, яка постійно чіплялася за волосся під час миття посуду влітку в умивальнику на вулиці. Я розлютилася, відламала її та викинула!

Що ж виходить? Якщо хтось нас роздратував, то це ще можна списати на брак інтелекту, розуміння, співчуття і т. ін. щодо супротивника. Але якщо йдеться про предмет... Який інтелект, наприклад, у груші? Чи принтера? Чи цвяха?! Приписати неживому предмету злі наміри складно, якщо взагалі можливо.

Таким чином, наш гнів – чи то спрямований на людину, тварину, чи то на погоду, предмет – одного й того ж походження!

Наші «противники» заважають нам отримати щось важливе для нашої плоті, для задоволення наших бажань.

«Бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете» (Галатів 5:17).

Хтось, ймовірно, скаже: у людини ж можуть бути злі наміри? Безперечно. Але що це змінює? Ісус любив наводити життєві паралелі для більш наочного роз'яснення істини. Наслідуюмо Його приклад.

Я гніваюсь на гілку груші, бо вона «заважає» мені мити посуд. Я і так перебуваю в «екстремальних умовах» (у будинку немає електроенергії через аварію в мережі). Не працюють водогін, посудомийка; доводиться носити воду з колодязя відрами, потім бігати з кухні на вулицю, носити туди-сюди посуд. Я не хочу цього робити! Не хочу прикладати стільки зусиль, хочу займатися тим, що не потребує такої кількості рухів!

Хочеться відпочивати, хочеться комфорту. І до чого ж тут гілка груші?! Просто вона – найменш інтелектуальний, найменш агресивний, найменш владний «супротивник, що загороджує шлях мого нестримного, жаданого прагнення до комфорту і задоволення. Мені було легко в гніві відірвати її та викинути. Можна було б перебити посуд. Це коштувало би дорожче в прямому розумінні слова, але зате гуркіт порцеляни і скла, що б'ється, хоч якоюсь мірою угамував би жагу комфорту.

У гніві перебити посуд

Під руку підвертається 80-річна свекруха, яка має проблеми з пам'яттю. Що змінилося в реакціях, коли моє бажання натикнулося на більш мислячу перешкоду? Нічого! Бабуся додала мені проблем, гнів, відповідно, посилюється, ведений (як гадаєте, чим?) все тим же нестримним бажанням комфорту.

Ну і фінал-апофеоз... Мізансцена дещо змінюється: з'являється чоловік – гідний супротивник. Змінюється не тільки мізансцена, а й диспозиція. Ось так просто налетіти (відірвати і викинути) не можна, задавити авторитетом та інтелектом (?) теж – противник гідний. Але ж і гнів не на жарт! Він шукає спосіб розгромити останню «цитадель» на шляху до досягнення комфорту та задоволення. І коли після всього «пережитого» звучить невинне запитання: чи зателефонувала я кудиось, щоб дізнатися про щось важливе для нього... Ну це він, звісно, даремно!

І виходить, що той, хто викликав на поверхню мій гнів, винен лише в тому, що спровокував, зачепив за щось живе в моєму серці, торкнувся «струни», яка воліє мовчати до певного моменту.

Удари блискавки

Спробуй тільки торкнися її – і вона зазвучить різко, агресивно, так, що вже й звук струни не назвеш. Це, швидше, гуркіт грому, за якими йдуть удари блискавки, або ще страшніше – вибух Чорнобильського реактора. І ця моя реакція – територія моєї відповідальності.

Або моя «струна» зрезонує у відповідь на роздратування, і «небеса мого серця» («Бо Божєє Царство всередині вас», Луки 17:21) почнуть затягати грозові хмари, готові вибухнути громом і блискавкою, і «сердечна атомна реакція» почне виходити з-під контролю (Чорнобиль). Або ж я зупинюся, щоб зробити видих, а не вдих для продовження руйнівних дій, проаналізую ситуацію і... зроблю правильний вибір.

Право вибору

Слава та хвала Господу за те, що Він дав нам це право вибору! Хоча багато хто з нас вважає за краще бути запрограмованими роботами. Коли я говорила дітям: «Вибір за тобою, приймай рішення», то дуже часто чула у відповідь: «Ох, мамо, це твоє «приймай рішення!».

Так, робити вибір, ухвалювати

рішення – нелегко. Часом дуже нелегко. Це зусилля, напруження плоти та духа. Але інакше ніяк: Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його» (Матвія 11:12).

То що ж змінює момент поділу відповідальності у взаєминах? Ніхто й ніколи не переконає мене в тому, що гнів «людський, який не творить правди Божої», впливає зі шкідливості та зловмисності людей, що нас оточують.

Факти, зауважте, факти (про які кажуть, що вони – річ еперта), викладені вище, вкотре підтверджують протилежне: гнів – це щось, що корениться у серці і вихлопується щоразу на подразника, який заважає плоти задовольнити свої бажання.

Може, хтось думає: як же так?! Та якби він не сказав або не зробив того й того, я б не розлютився. Тут наважуюсь нагадати про те, що навряд чи коректно звинувачувати гілку груші, принтер чи цвях у якось злих намірах.

Поділ відповідальності: конкретні кроки

Нас хтось зачепив, засмутив, образив – ми розлютилися, образилися. Це звичайна плотська реакція. Якщо ми все-таки зупинилися, щоб оцінити ситуацію і прийняти правильне рішення, то починаємо розуміти: Я такий самий грішник, як і той, хто згрішив проти мене. Починаємо міркувати, де закінчується його відповідальність за те, що сталося, і настає моя.

Розуміємо, що він не має рації стосовно мене і перед Богом, але для

мене зараз має бути важливим лише одне: як допомогти моєму кривднику (точніше тому, хто заважає мені отримати бажане) побачити проблему, не зосереджуючись при цьому на своєму бажанні плоті.

Простіше кажучи, як не відповідати на гріх іншої людини з позиції свого гріха?

Це те, що має бути важливим для мене перед Богом насамперед. Саме цього розуміння чекає від нас Господь

Молюся і поступаю місцем роботи Духа Святого

Я поступаю місцем роботи Духа Святого: виключаю засудження, яке заважає мені побачити «коленду» у власному оці («Бо суд немилосердний на того, хто не вчинив милосердя. Милосердя бо ставиться вище за суд» (Якова 2:13, див. також Псалом 107:43, Приповісті 3:3-4, Приповісті 21:21)).

І молюся: щоб Господь допоміг мені впоратися з неправедним гнівом; щоб Господь був милостивим до мого кривдника і допоміг йому побачити проблему; щоб Господь допоміг мені зрозуміти, як я можу послужити йому. Далі молюся про час, місце і зміст розмови.

Часто буває так, що зробивши всі ці кроки, я отримую результат ще до розмови. Дух Святий керує серцем мого кривдника, і він перший робить крок до примирення і просить вибачення.

Буває й так, що у кривдника зберігається гріхозна реакція, навіть якщо дотримано всіх правил викриття з любов'ю. Все одно не можна опускати руки і зриватися на гнів (часто плоть може брати гору).

«...У Христі Ісусі, Господі нашім, в Якім маємо відвагу та доступ у надії через віру в Нього» (Ефесян 3:116-12). Іншими словами, через віру в жертов Христа ми вільно і впевнено можемо приходити до Бога. Ми маємо доступ до Бога через любов до ближнього, як би важко не давався прояв цієї любові (1 Івана 4:20-21).

Тетяна ДУГІНОВА.

За матеріалами Українського Інституту Сім'ї.

СЛУЖІТЬ ОДИН ОДНОМУ

Християни покликані бути вільними. Але вільними не для вседозволеності, а для виконання найбільшої заповіді.

Про це пише апостол Павло в Посланні до галатів: «Ви ж, брати, покликані для свободи, аби тільки свобода ваша не стала приводом для догоджання плоті, але любов'ю служіть один одному. Бо вся повнота Закону в одній заповіді: «Люби ближнього твого, як себе самого!». Коли ж ви гризете та пожираєте один одного, то глядіть, щоб ви не знищили один одного!» (Галатів 5:13-15).

Не ми визначаємо, що є добро, а що – зло. Якщо Бог щось назвав гріхом, то наша свобода і наша сила полягають у тому, щоб вибирати не робити гріх.

Ми не вільні робити все, що заманеться, навіть якщо наші бажання не грішні самі по собі. Наприклад, ми не вільні лежати на дивані цілими днями замість того, аби шукати роботи, чи випити зранку два літри пива, тому що хочеться.

На жаль, ми не повністю вільні й від спокус плоті. І це погана новина. Так, нас інколи будуть відвідувати спокуси. Але є і гарна новина: Бог дає нам сили їм протистояти, «бо Той, Хто у вас, є більший за того, хто є у світі» (1 Івана 4:4).

Заклик до змін

Наша свобода – це не свобода від служіння. Один із парадоксів християнства полягає

в тому, що ми отримуємо повну свободу тоді, коли повністю підкоряємо себе Христу. Ісус про це сказав так: «Хто хоче йти за Мною, хай зречеться самого себе, візьме хрест свій та й іде за Мною. Бо хто хоче зберегти своє життя, той погубить його, а хто погубить життя своє заради Мене та Євангелія, той збереже його» (Марка 8:34-35).

Більше того, Бог нас спас і дав свободу не від служіння, а для служіння: «бо благодать ви спасенні через віру, і це не від вас, це є дар Божий, не завдяки ділам, щоб ніхто не хвалився. Бо ми – Його створіння, створені в Ісусі Христі на добрі діла, які Бог наперед призначив, щоб ми їх чинили» (Ефесян 2:8-10).

Любов до ближнього

Ми – Боже творіння, створене на добрі діла,

ми спасенні для служіння.

Апостол Павло пише галатам, що в любові до ближнього сконцентрований весь Закон Божий, а любов виявляється через служіння. Апостол трішки скоротив найбільшу заповідь – про любов до Бога й до ближнього, прекрасно розуміючи, що неможливо любити людей, не поклонючись усім серцем, розумом і душею їхньому Творцеві.

Мета служіння у всіх його аспектах – виконувати Божу заповідь любити людей (служіння як практичний вияв любові, коли «любов» – це дієслово). А виконуємо ми цю заповідь з послушності та любові до Бога. Служіння – це наче базове прощиття християнина. Християнину, який не любить на ділі (не служить), варто вкрай уважно дослідити своє серце на предмет духовних змін і, можливо, самої віри.

А як це – служити?

Ви колись задумувались, що значить слово «Господь»? Ми звикли до цього слова й не пам'ятаємо, що воно означає «Господар». Господар – це той, хто говорить, щоб ми щось зробили, – і ми робимо, хто дає розпорядження – і ми готові виконувати доручення без суперечок. Якщо ми називаємо Бога Господом, Господарем свого життя, то себе звати панями

вже не вийде. Відкрита тільки вакансія слуги.

Приклади служіння нам показує Сам Ісус. «Він по своїй природі був Богом, рівним з Богом-Отцем, але Христос умалив Себе, став слугою, прийняв людський вигляд, ставши Чоловіком. Він понизив Себе, бувши слухняним аж до смерті, смерті на хресті» (Філіп'ян 2:5-8).

Допомога бідним

Ісус не тримався за Свою рівність із Богом і був готовий служити, навіть якщо служіння здавалося принизливим. Він служив Сам і служити заповідав Своїм учням: «Коли ж Він обмив їм ноги і надів хітон Свій, сів до столу знову і сказав їм: «Чи знаєте, що Я вчинив? Ви називаєте Мене Учителем і Господом, і добре кажете, бо це правда. І коли Я, Господь і Учитель, обмив вам ноги, то і ви повинні мити ноги один одному. Бо Я дав вам приклад, щоб ви також чинили так, як Я вчинив вам» (Івана 13:12-15).

З одного боку, у нас, учнів Христа, немає особливого вибору – служити чи ні. З другого – поки ми живемо на землі, ми точно комусь потрібні.

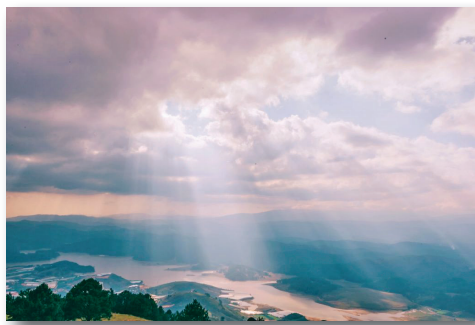
Які можливості послужити іншим – вдома, на роботі, у церкві, серед знайомих – ви бачите зараз? Моліться щоранку за те, щоб бачити, де ви можете послужити. І служіть.

ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ ТА ЦАРСТВА ЗЕМНІ

Царство Небесне – головна тема проповіді Ісуса Христа. Але що це таке і чому воно настільки важливе? Чи говориться щось про Царство Небесне у Старому Заповіті?

«А за днів тих царів Небесний Бог поставити царство, що навіки не зруйнується, і те царство не буде віддане іншому народові. Воно роздробить і розітре усі інші царства, а саме буде стояти навіки» (Даниїла 2:44).

Це чудове пророцтво про Царство Небесне звістив вавилонському цареві Навуходоносорі полонений юдейський юнак на ім'я Даниїл, пояснюючи цареві значення його сну. Навуходоносор був успішним полководцем, він розбивав і завойовував багато народів, будуючи свою імперію. А Даниїл був полоненим переселенцем із підкореної Юдеї.

Сон великого полководця

У процесі завоювань Навуходоносора непокоїло майбутнє його царства. Він розумів, що має силу і успіх. Але чи зможе він завойовувати увесь світ? І що буде потім, коли його сила ослабне чи коли він відійде до царства мертвих? Чи буде його наступник сильною людиною? Чи втримає царство? А що буде з його царством через багато століть? Чи воно і далі процвітатиме?

І ось одного вечора, розмірковуючи над цими питаннями, Навуходоносор заснув. І уві сні побачив величезного і страшного ідола. Голова статуї була золота, але матеріал, з якого вона була зроблена, переходив у срібло, мідь, залізо, а її ступи вже були зроблені із заліза, змішаного з глиною.

І ось у своєму сні Навуходоносор розглядав цю велику статую, доки не сталося щось дивне. Даниїл пише про це так: «Ти бачив, аж ось одірвався камінь сам, без допомоги рук, і вдарив ідола, по ногах його, що з заліза та з глини, і розторожив їх. Того часу розторожилося, як одне, залізо, глина, мідь, срібло та золото, і вони стали, немов та половина з току жнив, а вітер їх розвіяв, і не знайшлося по них жодного сліду; а камінь, що вдарив того ідола, став великою горою, і наповнив усю землю» (Даниїла 2:34-35).

Пояснюючи значення цього сну, Даниїл сказав, що кожна частина статуї символізує різні царства. Бог дав Навуходоносорі владу над багатьма народами, і Навуходоносор є золотою головою цього ідола. Але через деякий час його царство буде завойовано іншим (мідь-перси – срібні груди ідола). Але й це царство зміниться іншим – грецьким, а грецьке, своєю чергою, – римським.

І тут бачимо одну цікаву особливість. Якою б великою та могутньою не була людська імперія, рано чи пізно приходить інша. Люди постійно виборюють владу. Вони знищують інших людей і на руїнах їхніх царств будують свої власні, але тільки груди ідола, але й це царство зміниться іншим – грецьким, а грецьке, своєю чергою, – римським.

Ідол намагається замінити Царство Небесне

І всі ці царства, що змінюють одне одного, як тривимірні пазли, складаються в одну цілісну фігуру величезного ідола. Буквально в наступному розділі Книги Даниїла ми бачимо, як Навуходоносор робить величезного золотого ідола і під страхом смерті змушує йому поклонятися. Дуже символічно, що його ідол складається із золота повністю (а не лише його голова). Мабуть, таким чином Навуходоносор хотів протистати Божому одкровенню і заявити, що його царство ніхто не зруйнує. І що в нього не буде крихких ніг, які частково складаються з глини. Навуходоносор у своїй гордості намагався протистати Богу, допоки Господь двічі не упокорив царя і не показав йому, що над «людським царством

панує Всевишній, і дає його тому, кому хоче» (Даниїла 4:32).

Але повернемося до сна Навуходоносора і до ідола, що йому наснився. Схоже, цей ідол символізує земне царство загалом, тобто сукупність усіх царств (держав, політичних систем) землі. З одного боку, різні земні царства ворогують між собою і змінюють одне одного, але з другого – вони є частиною одного великого цілого.

Попри всю свою несхожість, попри свої політичні й культурні відмінності вони мають те, що їх об'єднує. І якщо ми відведемо свій погляд від деталей і перестанемо розглядати золоту голову чи залізні ноги, якщо відійдемо на достатню відстань, то зможемо виразно побачити постать величезного ідола.

Але чому саме ідол, якщо Біблія вчить нас слухатися начальства та владу? Біблія каже, що це Бог ставить царів. Чи не виходить тоді, що Бог сам ставить ідолів і вчить нас їх слухатися?

Кому потрібне Царство Небесне?

У першому столітті ізраїльський народ перебував під владою Римської імперії. На підставі пророчих Писань вони очікували, що ось-ось має прийти Месія (Христос). Але в їхній уяві Месія мав стати політичним вождем і позбавити їх від влади римлян. Вони очікували, що цей вождь дасть їм можливість у добробуті та достатку жити на своїй землі без будь-яких утисків з боку інших народів.

Бажання свободи, благополуччя, миру та безпеки – цілком добре. І, здавалося б, що поганого може з цього вийти? А вийшло те, що вони не впізнали Месію, коли Він справді прийшов. Він не став опиратися пануванню римлян. А коли римський намісник Пилат наказав побити Ісуса, стало очевидно, що Він не врятує юдеїв від влади Риму. І розчарований народ став все голосніше й голосніше кричати: «Розіп'ятий його!».

Розіп'ятий Цар усього світу

Після смерті та воскресіння Месії більшість юдеїв так у Нього й не повірила. Натомість у народі почали все більше розвиватися визвольні рухи за свободу від римлян. У результаті ці рухи спровокували облогу Єрусалима – римські війська оточили місто. Під час облоги самі визволителі (зилоти) осквернили Божий храм. Зрештою, місто було взяте і зруйноване, а разом з ним і храм. Отже, юдеї че-

кали земного царя та земного царства. А Ісус проповідував Царство Небесне.

Але який зиск дає Царство Небесне тут і зараз? У мене є конкретні уявлення про те, як сьогодні мають бути задоволені мої потреби та бажання. І якщо Царство Небесне не покриває їх так, як я хочу, і тоді, коли я хочу, значить, я вирішуватиму питання іншим чином. Мені хочеться чогось більш матеріального, ніж обіцянки про щасливе майбутнє у вічності та якісь моральні постанови. Мені хочеться більшої певності та стабільності в житті, ніж надія на Божу милість кожного дня.

Обери Царство Небесне

Так мислили юдеї не тільки за днів Ісуса Христа. Так було і за багато століть до цього, за днів пророка Самуїла. До того моменту ізраїльський народ не мав царя, але Сам Бог царював над ними. Проте ізраїльтян це не влаштувало. Адже вони не бачили Бога на власні очі, а тому почувалися неповноцінними порівняно з іншими народами, кожен з яких мав видиме та зрозуміле політичне керівництво.

У результаті ізраїльтяни сказали Самуїлу: «Постав над нами царя, щоб він судив нас, як у інших народів» (1 Самуїла 8:5). Самуїл був засмучений цією вимогою, але Господь сказав йому: «Послухай голосу народу в усьому, що вони кажуть тобі; бо не тебе вони відкинули, але відкинули Мене, щоб Я не царював над ними» (1 Самуїла 8:7).

Отже, за днів Самуїла ізраїльтяни обрали собі просту й зрозумілу людську владу замість постійної потреби жити вірою у невидимого Бога. Те саме зробили вони і за днів Ісуса Христа. Політичне керівництво фактично стало для них заміною Бога.

Вони поклали на нього всі свої надії та чекали від нього задоволення своїх потреб. Чи не в цьому суть того, що ми називаємо ідолопоклонством?

Як ставитися до влади?

Чи не це відбувається з нами і сьогодні? Від виборів до виборів ми слухаємо передвиборчі обіцянки і віримо, що цього разу оберемо когось, хто зробить наше життя гідним. Той чи інший політик може здавлатися поаяльним.

талановитим та/або професійним, і ми готові всім серцем сподіватися на нього та його партію – цим зробивши з нього свого ідола. І ніяк не можемо засвоїти простий урок: яким би порядним, талановитим і досвідченим не був наш ідол, ідолопоклонство ніколи не приведе до добра.

І тут виникає ще одне питання: а що є найбільшою цінністю мого життя? Чого я шукаю найбільше? У Нагорній проповіді Ісус сказав: «Отже, не турбуйтеся і не кажіть: Що нам їсти? чи що пити? чи у що одягнутися? тому що всього цього шукають язичники, і тому що Батько ваш Небесний знає, що ви потребуєте всього цього. Шукайте ж найперше Царства Божого та правди Його, і це все додасться вам» (Матвія 6:31-33).

Якщо серце людини повністю занурене в турботу про матеріальні речі, вона шукатиме суто матеріальних рішень, покладаючи свої надії на земну владу.

Надія на виборах

Ісус пропонує нам значно кращу альтернативу: шукати Небесного Царства та його праведності. Якщо ми будемо дбати про те, щоб наше життя прославляло Бога і поширювало Його Царство на життя людей, то, згідно з обіцянкою Ісуса, наші матеріальні потреби також будуть покриті турботою Небесного Батька.

Стосовно земних правителів, то їх дійсно поставив Бог. Але поставив, як вказує Павло, для того, щоб стежити за порядком у цьому занепадому світі і карати зло. І аж ніяк не для того, щоб ми поклали на них надії щодо забезпечення щасливого життя для всіх нас – це може зробити лише Бог.

Бунтівні ставленики

Повернімося до Навуходоносора. Даниїл однозначно говорить про те, що Сам Бог поставив його царем та підкорив йому інші народи. Навуходоносор не хотів на це зважати і намагався утвердити свою самостійність і незалежність. Насправді він хотів сам стати богом для своїх підданих. Піддані, напевно, теж хотіли мати сильного і успішного царя.

Добре, що зрештою Навуходоносор упокорився і зрозумів, що «Всевишній панує над царством людським» і що «всі, що живуть на землі, нічого не варті». І шкода, що цього не можна сказати про останнього з його нащадків

– царя Валтасара. Він, як, практично, будь-яка людина, що отримала майже необмежену владу, загордився і почав нею зловживати. І дійшов до богохульства та осквернення священних предметів, узятих із храму Господа. Це й стало кінцем Вавилонської імперії, за якою прийшла Мідь-Перська.

На зорі цивілізації у людей була тільки одна мова, один народ, і судячи з усього, один правитель – цар Німрод. Він об'єднав людей для будівництва вежі, що символізує гордість та самодостатність людської єдності. Але Бог зупинив це будівництво, поділивши мови.

І золотий ідол Навуходоносора, і проєкт Вавилонської вежі уособлюють спроби встановити єдине і безперервне людське царство всупереч Богу. Але цим амбіціям не судило-

ся здійснитися, знаком чого стали як недобудована Вавилонська вежа, так і зруйнований ідол зі сну Навуходоносора, що символізує недовговічність земних імперій. В обох випадках Господь показав, що заборігає світовому пануванню людей шляхом розділення між народами. Завдяки цьому жоден правитель не може здобути абсолютну владу над людством і повести його у повстанні проти Бога.

Навіть у межах одного народу Бог знімає одних правителів та ставить інших. Їхня постійна боротьба між собою є тим засобом, за допомогою якого Господь стримує людство, що бунтує проти Нього під керівництвом своїх бунтівних вождів.

Тріумф Царства Небесного

Так буде доти, доки Бог не перестане утримувати людей від остаточного об'єднання під керівництвом нового Німрода – антихриста. І тоді цей ідол, якого бачив уві сні Навуходоносор, з'явиться у всій своїй повноті: він об'єднає все те, що раніше було непримирним, а сам стане об'єктом поклоніння, ідолом для людей, чие серце не змогло піднятися вище за земні устремління. Для тих, хто так і не зміг звести свій погляд вгору – до тієї гори, від якої «відірвався камінь без допомоги рук» і розбив ідола, не залишивши від нього жодного сліду.

Цей камінь символізує царство іншої природи. «А за днів тих царів Небесний Бог поставити царство, що навіки не зруйнується, і те царство не буде віддане іншому народові. Воно роздробить і розітре усі інші царства, а саме буде стояти навіки» (Даниїла 2:44).

Це і є Царство Небесне, про яке проповідував Ісус. Це та реальність, у якій кожне творіння, кожна жива істота живуть у добровільному послуші та гармонії зі своїм Творцем. І обов'язково настане день, коли це Царство заповнить весь всесвіт, не залишивши жодного сліду від царств земних.

Його ніхто не завойує і не зруйнує. У ньому буде один незмінний і великий Цар – Сам Бог. І цей Цар справді зробить щасливим кожного зі Своїх підданих.

Тому не будемо покладати свої надії на тих, хто для цього просто не призначений. Не зосереджуватимемо всі свої сили на досягненні добробуту в цьому світі. Але замість цього всім серцем прагнімо цінностей Царства Небесного, виконуючи щодня волю нашого Небесного Царя.

«Шлях до Бога».

ВИПРОБОВУВАННЯ ІСУСА В ПУСТЕЛІ: УРОКИ ДЛЯ НАС

У Євангелії від Матвія описано, як диявол випробовував Ісуса в пустелі. Ісус навчає нас розпізнавати спокуси й правильно на них реагувати.

Перша спокуса: бути незадоволеним Божим забезпеченням

«І приступив до Нього спокусник і сказав: Якщо Ти Син Божий, – зведи камінням цим статися хлібами. Ісус же сказав: Написано: Не хлібом одним буде жити людина, а кожним словом, яке виходить з уст Божих» (Матвія 4:3-4).

Сатана кидає Ісусові виклик: «Якщо Ти Син Божий – зведи камінням цим статися хлібами».

Грецькою ця фраза – не питання, а ствердження. Буквально тут говориться: «через те що Ти Син Божий» або «враховуючи те, що Ти – Син Божий».

Сатана не ставить під сумнів божественність Ісуса, але він кидає Йому виклик – доведи Свою божественність!

Найочевидніша спокуса – бути незадоволеним Божим забезпеченням. Адже як Син Божий може голодувати? Як Божі діти можуть жити в бідності, не мати чогось, що здається дуже-дуже важливим для них?

Але Отець наш Небесний знає, у чому ми маємо потребу. І ми можемо довіряти Його любові, Йому турботі, Його волі – тобто довіряти Свою Отця.

Друга спокуса: вимагати доказів Божої любові

«Тоді диявол бере Його в святе місто і ставить на гребінь даху святині, та й каже Йому: Якщо Ти Син Божий, то кинься вниз, бо написано: Він зведе тебе на руки Свої, щоб на руках понесли Тебе, щоб Ти не вдарився ногою Твоею. Ісус відповів Йому: Ще написано: Не спокушай Господа, Бога твого» (Матвія 4:5-7).

Спокушати Бога – значить намагатися змусити Бога щось зробити, наприклад, змусити Його довести нам Свою могутність, мудрість, любов. Таке ставлення до Бога протилежне

покорі, бажанню пізнавати Божу волю та слухатись Його – замість цього Бог повинен зробити те, чого хочемо ми.

Велика спокуса для дітей Божих – провокувати Бога робити чудеса заради своїх примх чи марнославства. У спокусі виберіть віру і смирення перед Господом.

Третя спокуса: намагатись пришвидшувати Божі плани

«Знову диявол бере Його на височезну гору і показує Йому всі царства світу і славу їх, та й каже Йому: Це все дам Тобі, якщо, впавши ниць, поклонишся мені. Тоді Ісус відповів Йому: Геть від Мене, сатано! Бо написано: Господу, Богу твоему, поклоняйся і Йому одному служи» (Матвія 4:8-10).

Ось сатана, князь цього світу, пропонує Ісусові всі царства світу.

По суті, він пропонує Ісусові отримати царства без хреста. Навіщо йти на страждання й біль, щоб завоювати цей світ, коли його можуть передати вам на срібній таці? Без страждань, без боротьби, без жертв.

Яка спокуса – обійти Божий план, який здається болючим і навіть жорстоким, і вибрати свій шлях до тієї ж мети. Але корона без хреста означала б, що Ісус не здійснив Свою місію і люди не отримали прощення за свої гріхи.

Випробування Ісуса в пустелі: перемога

Усіма цими спокусами сатана намагався відвернути Ісуса від Його місії й зруйнувати Його відносини з Небесним Отцем. Та Ісус не згрішив! «Тоді диявол залишив Його, і ось ангели приступили і служили Йому» (Матвія 4:11).

Бог дає нам сили чинити опір спокусам. Божий план для нашого життя, наші відносини з Богом варті набагато більше того, що нам обіцяють спокуси.

Задумайтесь: що спокушає вас зараз найбільше? Як ви опираєтесь цим спокусам? Що ви робите, якщо все-таки грішите?

Ви можете помолитися просто вже: «Господи, великий і люблячий Отче! Ти послав Свого Сина Ісуса Христа, щоб спасти мене від гріха й дати можливість жити вічно у Твоїй присутності. Прошу Тебе допомогти мені зрозуміти і прийняти Твою Благую звістку і завжди пам'ятати про Твою милість до мене».

Якщо ви думаєте про сенс життя чи про життя після смерті, то у вас немає можливості просто почекати з відповіддю Богів. Ви можете відповісти Богам так або ні. Відповіді: я подумаю, не зараз, коли-небудь іншим разом – це відповідь ні.

Скажіть Богам так!

ДРУЗІ ЙОВА

Чи доводилося вам колись втішати тих, хто страждає? Чи, можливо, втішали вас? Пам'ятаєте моменти, коли ви намагалися пояснити біль і страждання вашого серця, а вас не розуміли? Так і Йов спілкувався зі своїми друзями. Він казав їм одне, а вони відповідали зовсім інше. Він намагався донести свій біль і знайти підтримку, вони – критикували і звинувачували самого Йова.

Які уроки можна винести з цієї неможливості бути почутим? Як навчитися не бути такими «друзями Йова»?

Насправді друзі Йова мали найкращі мотиви. «І сиділи вони з ним на землі сім день та сім ночей, і ніхто не промовив до нього ні слова, бо вони бачили, що біль його вельми великий...» (Йова 2:13). Як тільки вони почули про його трагедію, то прийшли, аби «потішити його» (Йова 2:11). Вони і справді були його друзями і діяли з найкращих міркувань!

Спершу вони просто були поруч, потім вирішили допомогти Йову вирішити його проблеми. І почали умовляти його і вказувати на можливі причини його страждання. Йов ніби не чув їх і говорив про своє! Але вони не покинули його. Друзі Йова не сказали: «Ну, залишайся тоді сам зі своїми проблемами, як не хочеш робити по-нашому». Вони не полишали надії допомогти. І це – чудовий приклад дружби!

Та їм не дуже вдалося підтримати Йова. Після семи днів мовчазної присутності вони почали «допомогати» своєму другові згідно зі своїм розумінням його ситуації.

Цей біблійний приклад може освітити і нашу подібну поведінку. Ми можемо настільки любити своїх близьких і настільки хотіти підтримати їх у важких ситуаціях, що будемо тиснути на них, намагаючись

навіязати свій власний спосіб вирішення проблеми. Наша любов не повинна осліплювати і перетворювати нас на «друзів Йова».

Друзі Йова не до кінця знали і розуміли його

«Хіба твоє зло не велике? Та ж твоїм беззаконням немає кінця!» (Йова 22:5). Діалог страждальця з друзями розвивався по висхідній. Спершу вони стверджували, що не можна уникнути страждань, бо людина ж для них народжується (Йова 5:7). І те що відбувається з Йовом, очікувано. Далі почали звинувачувати його самого у гріхах, які й призвели до покарання, говорили про його гординю і вперте небажання каятися.

Проте Йов говорив про своє благочестиве життя: «Умову я склав був з очима своїми, то як буду дивитись на дівчину?» (Йова 31:1); «Якщо я ходив у марноті, і на оману спішила нога моя, то нехай на вазі справедливості зважить мене, і невинність мою Бог пізнає!» (Йова 31:5-6); «Якщо я понехтував правом свого раба чи своєї невіллиці в їх суперечці зо мною, то що я зроблю, як підійметься Бог? А коли Він приглянеться, що Йому відповім?» (Йова 31:13-14).

Навіть Сам Бог визнав Йова праведним (Йова 1:8). Тож друзі

звинувачували Його зовсім безпідставно! І знали вони його настільки погано, що не вірили йому і почали «вкривати» неіснуючі вчинки. Вони навіть не розуміли, що його характер не дозволив би йому вчинити зло.

Якщо наша дружба перевірена роками, варто вчитися довіряти близьким і прислухатися до них. Ми далеко не завжди можемо повністю зрозуміти проблеми іншої людини і побачити, що ж насправді відбувається між нею і Богом. Не варто поспішати ані з висновками, ані з осудом.

Друзі Йова не допомагали йому наблизитися до Бога

Еліфаз, Біддад і Цофар намагалися виправдати Бога і ніби змусити Йова по-іншому подивитися на Нього. Вони казали, що треба «покласти свою справу на Бога» (5:8), що Бог не «скривлює суду» (8:3). Вони закликали Йова покаятися перед таким Богом, якого знали вони самі: Богом, який карає грішних і винагороджує праведних, але не проявляє жодного милосердя.

Друзів, можливо, зачіпала позиція Йова: він ставив Богові запитання, кидав Йому виклики, кликав на суд. Йов захищав свою праведність перед Богом. Це щось нечуване для трьох друзів.

Вони не розуміли, що Йов, цілком ймовірно, проходив через «чорну ніч душі». Через щось, що відбувається з багатьма праведниками. Так, відомий місіонер Адонірам Джарсон після смерті дружини впав у глибоку депресію і сказав: «Бог для мене є Велике Непізнаване. Я вірю в Нього, але я не знайшов Його». Можливо, ці слова нагадують вам про деякі ваші думки? Війна багатьох із нас підштовхнула до «чорної ночі душі».

Та повернімося до Йова. На жаль, він змушений був «воювати» як і з Богом, так і з друзями. Вони не могли вказати Йову на Бога, бо самі не знали Його.

А що робите ви, коли вашим друзям важко звинувачуєте їх чи допомагаєте побачити Бога крізь їхні обставини?

Що робити, а що – ні, коли хтось поруч проходить через кризу віри

Ми маємо бути, як друзі Йова, коли обираємо бути поруч зі своїми близькими і надати їм практичну допомогу в їхньому горі.

Та не маємо бути, як вони, навіязуючи свої методи вирішення проблеми, звинувачуючи їх у гріхах.

Натомість допоможемо їм шукати Бога, більше довіряти Йому, прагнути Його любові й милосердя.

ВАЛЕНТИН ЯРОШЕНКО: ЗА СПРАВЕДЛИВІСТЬ ПОТРІБНО БОРОТИСЯ

Трагічне сьогодні викликає в багатьох людей питання про те, чи існує справедливість. Адже зло часто здається могутнім і безкарним, воно продовжує вбивати, руйнувати, завдавати страждань багатьом людям. Чому Бог не зупиняє беззаконня? Про це спілкуємося з пастором-місіонером Валентином Ярошенком з м. Сум.

- Як би відповіли на вічне питання: чи є справедливість на світі?

– Я би сказав, що на світі справедливість є, але світ несправедливий. Світ зіпсований внаслідок гріха. Тому й справедливість часто викривлена.

Існує так звана теорія справедливого світу. Суть її наступна: якщо людина потерпає від певних проблем, труднощів, бід, значить, вона на це заслуговує. Але якщо прийняти цю думку, то виходить, що невинні люди, які гинуть, насправді винні. А люди, які роблять зло і при цьому розкошують, – заслуговують на це.

– А чому Бог допускає несправедливість?

– Бог допустив прихід гріха у світ, давши Адаму і Єві свободу вибору. Але Він допускає несправедливість до пори до часу. Через закони, які Бог встановлює, через державу тощо, Він стримує несправедливість. А у людській совісті закладено прагнення до справедливості.

Чому Бог допускає? Напевно, для того, щоб люди відчували особисту потребу найвищої справедливості. А найвища справедливість буде тільки тоді, коли прийде Ісус Христос. Він встановить стовідсоткову справедливість. Нині, на жаль, несправедливість часто бере верх.

– Чи повинні ми робити щось, щоб справедливості було більше?

– За справедливість треба боротися. Це божественна категорія, тому ми повинні їй відстоювати. Бог дуже строго судився з народами, які несправедливо чинили суд. Зокрема, написано: «Хто оправдує несправедливого, і хто

засуджує праведного, обидва вони Господеві огидні» (Приповісті 17:15).

Проте Біблія вчить не бути дрібязковим, не прискипуватися до всього підряд: «Не будь справедливим занадто, і не роби себе мудрим над міру: пощо нищити маєш себе?» (Еклезіясти 7:16). Але глобально ми маємо виступати за справедливість – за справедливе покарання, за справедливу винагороду, за справедливу зарплату...

– Але що робити, коли «зруйновані основи» (Псалом 10:3)? Коли праведник здається диваком у несправедливому світі?

– Праведник іноді здається диваком, але якщо розібратися, то кожна людина має всередині розуміння і прагнення справедливості. Воно може бути зіпсоване, затуманене, пригнічене, але воно є. Тому коли хтось бореться за справедливість, це здебільшого викликає повагу. Згадаймо Мартіна Лютера Кінга, який відстоював права темношкірих в США. Так, він постраждав внаслідок цього, але сьогодні суспільство високо оцінює його діяльність і боротьбу.

Тому, незалежно від ставлення оточення, ми маємо старатися робити світ справедливим місцем.

Розмовляла Ольга МІЦЕВСЬКА.

У Євангелії від Матвія 18:22 читаємо, як Христос говорить, що потрібно прощати не просто «до семи раз, але аж до сорока раз по семи!». А чому так багато? Це ж означає — прощати кривдників завжди. Чи це справедливо? Одна з Господніх притч допоможе зрозуміти це.

Тим то Царство Небесне подібне одному цареві, що захотів обрахунок зробити з своїми рабами. Коли ж він почав обраховувати, то йому привели одного, що винен був десять тисяч талантів. А що він не мав із чого віддати, наказав пан продати його, і його дружину та діти, і все, що він мав, і заплатити. Тоді раб той упав до ніг, і вклонявся йому та благав: Потерпи мені, я віддам тобі все!» (Матвія 18:23-26).

Раб благав – і пан виявив милість. Коли людина упокорюється, це справляє сильне враження та пробуджує милосердя: «І змилосердився пан над рабом тим, і звільнив його, і простив йому борг» (в. 27). Милосердя над рабом проявилось в тому, що пан «звільнив його». І не тільки звільнив, а ще й пробачив весь борг.

«А як вийшов той раб, то спіткав він одного з своїх співтоваришів, що був винен йому сто динаріїв. І, схопивши його, він душив та казав: Віддай, що ти винен! А товариш його впав у ноги йому, і благав його, кажучи: Потерпи мені, і я віддам тобі! Та той не схотів, а пішов і всадив до в'язниці його, аж поки боргу не верне. Як побачили ж товариші його те, що сталося, то засмутилися дуже, і прийшли й розповіли своєму панові все, що було. Тоді пан його кличе його, та й говорить до нього: Рабе лукавий, я простив був тобі весь той борг, бо просив ти мене. Чи й тобі не належало змилуватись над своїм співтоваришем, як і я над тобою був змилювався? І прогнівався пан його, і катом його видав, аж поки йому не віддасть всього боргу. Так само й Отець Мій Небесний учинить із вами, коли кожен із вас не простить своєму братові із серця свого їхніх прогріхів» (28-35).

Цар назвав його: «Раб лукавий», в іншому

ПРО ПРОЩЕННЯ

перекладі читаємо «злий рабе». Виявляється, якщо ми комусь не простили, то повелися, як лукава й зла людина. І що нас чекатиме? Віддадуть мучителям за те, що ми не простили, не проявили милості, хоч нам прощено набагато більше.

А тепер запитання: на який час цар віддасть того раба катом? Чи надовго? Відповідь: «Поки не поверне йому весь борг». Ісус дає нам зрозуміти, як у Царстві Небесному поводитися з представниками земного царства, тобто з нами, коли ми не прощаємо. Як цар віддав свого раба мучителям, поки той не поверне йому весь борг, так і Отець Небесний, згідно зі словами Ісуса, учинить із нами й віддасть на катування, якщо не пробачимо від широкого серця іншій людині.

Зауважмо: цар не кинув того раба у в'язницю, а віддав людям, які будуть його мучити, поки той не віддасть увесь борг. Тортур будуть продовжуватися.

Важливі істини

Отже, наголосимо на важливих істинах цієї притчі: Господь хоче, щоб кожна людина

простила всім за все; Бог називає тих, хто не прощає, лукавими та злими людьми.

Ми належимо до лукавих та злих людей, якщо свідомо не прощаємо. І тих, хто свідомо не прощає, Бог віддає мучителям. Звернімо увагу: Бог нас не катує, не мучить Сам – Він віддає нас катом. Сам Він цього не робить. Підкреслимо цей момент: Бог не хоче віддати нас катом, але йому дуже сумно, що ми не бажаємо прощати.

Дослідники припускають, що приблизно шістдесят-вісімдесят відсотків страждань такі пов'язані з непростенням. В одному класичному дослідженні стверджується, що 92 відсотки всіх пацієнтів психіатричних лікарень могли б звідти вийти, якби простили іншим людям або собі. Але вони не пробачають – і їхнє катування триватиме до тих пір, поки вони не вибачать усім цілком і повністю. Лікарі визначили, що більшість наших хвороб – підвищений тиск, виразки, депресії й таке інше спричинені обуренням, образою, ненавистю.

Якщо я не прощаю, мене душать негативні емоції. Лише коли я згадаю минуле, усвідомлю

свої серйозні незагоєні рани й очищу їх від усього бруду прощенням, рани заживуть і моє серце зцілиться.

Лише два варіанти

У мене є два варіанти: послухатися Бога і простити, або не послухатися Бога і не простити. Що відбудеться, якщо я прощаю? Рана загоїться, серце зцілиться – і Бог мене благословить. Він завжди благословляє тих, хто прощає. Якщо ж я не прощаю, то рана болить і замість благословення на мене сходять Божий суд.

У молитві «Отче наш» ми просимо прощати нам, як і ми прощаємо.

Як дізнатися, що в нас є гріх непростення? Якщо ми не прощаємо, то мучимося, страждаємо. Ісус каже, що це буде з усіма, хто «не простить своєму братові».

Бог хоче, щоб усі ми прощали. Що ж може нам допомогти прощати? По-перше, потрібно визнати, що Бог – Суддя кожній людині, це Він встановлює справедливість, а не ми, грішники.

«Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь» (Римлян 12:19). Він краще за нас знає всі обставини кожної ситуації. Якщо інша людина заподіяла нам зло, вона відповідатиме перед Богом. Але якщо ми тримаємо в душі ненависть, гнів, лють, непростення, то за це також будемо відповідати. Сам Христос – приклад того, як прощати.

Прощення в Христі – основа примирення

Якщо ви ще не отримали прощення в Христі, не зволікайте, примиріться з Богом. Відчуйте на собі Його прощення. Бо ви не можете дати іншим того, чого не маєте самі.

Прощення не змінить вашого минулого. Прощення змінить ваше майбутнє. Помоліться, наприклад, так: «Боже, я не можу пробачити цій людині (назвіть її ім'я). Дай мені сили відпустити цю образу. Допоможи звільнитися від неї. Ця образа отруює моє життя та життя тих, хто поруч. Вона утримує мене від майбутнього, яке Ти приготував мені та моїй родині. Сьогодні я приймаю рішення простити (назвіть ім'я), як Ти простив мені».

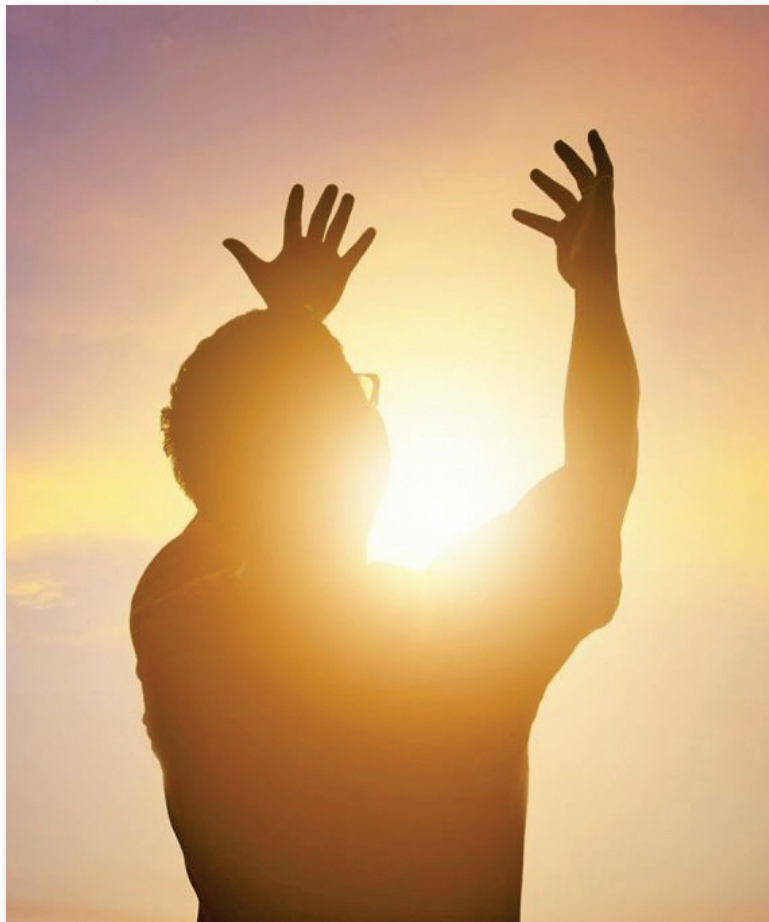
Бог любить нас і не хоче, щоб ми носили тягарі непростення. Він хоче нас благословляти.

Микола ВОЛКОВ.

ПАРАДОКС БЛАГОДАТІ

Нас із дитинства вчили, що для отримання значущого результату необхідно докладати великих зусиль. Що більше зусиль – то кращий результат.

Цей принцип ми намагаємося застосувати і для отримання життя після смерті: наші добрі справи мають привести нас на небо. Для цього добрих справ має бути більше, ніж поганих.

Нам зазвичай здається, що добра, яке ми вчинили, має вистачити на пропуск до раю. А якщо власних зусиль усе ж таки трохи забракне, на

допомогу придуть інструменти, які пропонують різні релігії, як-от молитви за померлих.

Зрештою, хіба це не справедливо,

що хороші люди отримують кращу долю, ніж погані?

Однак думки Бога – не наші думки, і шляхи Його – не наші шляхи. «Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки» (Ісаї 55:9).

Те, що на перший погляд нам може здатися добрим і справедливим, в очах Бога таким є далеко не завжди. Ми схильні перебільшувати вчинене добро і применшувати скоєне зло.

Але Біблія ясно говорить, що ніхто не може потрапити на небеса своїми власними силами і справами. Єдиний шлях до спасіння – віра в Ісуса Христа.

Тобто людина, яка нам здається доброю, може в підсумку потрапити в пекло, а людина зла – отримати вічне життя з Богом. У цьому й полягає парадокс благодаті.

Хороша людина на шляху до пекла

У Євангеліях є розповідь про багатого юнака, який підійшов до Ісуса з питанням про вічне життя. На перший погляд, у цієї людини все було гаразд. Він був багатим, а в ті часи (як і в наші) вважалося, що багатство – особлива ознака Божого благословення.

Його поведінка, здавалося б, свідчила про благочестивий характер. На запитання про заповіді юнак стверджував, що виконує їх. Він нікого не вбив, дотримується сексуальної чистоти, не шахрай і шанобливо ставитися до своїх батьків. Побільше б таких людей!

Навряд чи цьому молодому чоловікові вдавалося завжди ідеально дотримуватися заповідей, але він, схоже, старався. Зрештою, навіть Ісус не спростував його добрі слова про самого себе.

Юнак підійшов до Ісуса з дуже правильним, благочестивим запитанням: як знайти вічне життя. Він хотів досягти вічного життя своїми ділами, але усвідомив, що чомусь не вдається.

Ісус же відповів юнакові, що для спасіння, для вічного життя, для правильних стосунків із Богом йому все-таки бракує дечого важливого. Попри всі зовнішні ознаки доброти: молодість, багатство, благочестиву поведінку, юнак не був спасеною людиною.

Для порятунку просто «хорошого життя» недостатньо, зовнішньої пристойності недостатньо, навіть широкого прагнення заслужити Боже благословення теж недостатньо.

Розбійник, який потрапив у рай

У Євангелії від Луки 23:39-43 читаємо історію про зовсім іншу людину. Ісуса було розп'ято на хресті між двома розбійниками. Один паплюжив Господа, інший поводився зовсім інакше. Зрештою, говорив цей другий розбійник, вони заслужили на розп'яття (а в ті часи розп'яття було покаранням за серйозні злочини, наприклад, грабежі та вбивства). А ось Ісус не заслужив...

Цей чоловік розумів, що в нього не було ані добрих справ, ані доброї репутації в суспільстві, ні моральної чистоти. Він ніяк не міг претендувати на небо. Він порушував заповіді і не був релігійним. Але він попросив Ісуса «згадати його у Своєму Царстві». Така коротка фраза відобразила величезні зміни в серці цієї людини. Він усвідомив, ким був сам, а Ким був Ісус, і широко попросив Бога про прощення.

До цього усвідомлення розбійника могла спонукати тільки спасительна віра. І з відповіді Ісуса на ці

слова покаяння ми розуміємо, що того ж дня розбійник опинився в раю.

Незважаючи на наші злі вчинки, у нас все-таки може бути майбутнє з Богом.

Хто ви?

Отже, ким ви себе вважаєте: благочестивою людиною чи розбійником на хресті?

Є такий психологічний парадокс: коли інший робить помилку, ми схильні бути вкрай суворими до цієї людини. Коли помилку робимо ми самі, то схильні виправдовуватися і посилатися на обставини, які завадили нам вчинити правильно.

Чимось це нагадує наше ставлення до спасіння: ми пам'ятаємо ті деякі наші добрі справи, які вчинили, і вважаємо, що їх має бути достатньо, щоб забезпечити нам вічне майбутнє на небі. І при цьому ми схильні забувати все те погане, що робили, і то роками.

Але в Біблії однозначно сказано, що «нема праведного ані одного» (Римлян 3:10) і що «всі згрішили і позбавлені Божої слави» (Римлян 3:23). І, на жаль, навіть найкращі люди, якщо вони не приймають Бога, крокують до пекла.

Та парадокс благодаті надихає нас тим, що, незважаючи на наші злі вчинки, у нас все-таки може бути майбутнє з Богом.

Боже спасіння здійснюється тільки по благодаті, задарма для нас, бо ціну за все заплатив Ісус Христос (Римлян 3:24).

Але для цього нам необхідно подолати гордість, що не вдалося благочестивому юнакові. І, як розбійник на хресті, потрібно усвідомити, Хто такий Господь Ісус. Треба звернутися до Нього, визнати Його головним у своєму житті і попросити Його зробити нас частиною Свого Царства.

5 ПЕРЕШКОД ДЛЯ МОЛИТВИ

Пам'ятаєте відчуття, що між Богом і вами – стіна? Що ваша молитва не доходить до Бога? Що ви просите, просите – і немає відповіді? Іноді кажуть, що причина – у браку віри, у неправильному підборі слів або відсутності якогось особливого «підсилювача молитви», наприклад, пози або місця. Але розберемося, що про молитву і перешкоди для неї говорить Біблія.

Перша перешкода – зневага до Закону Божого. У Книзі пророка Захарія читаємо: «Та вони не хотіли слухати, і відвернули своє рамено від Мене, а вуха свої вчинили тяжкими, щоб не слухати, і серце своє зробили кременем, щоб не слухати Закону та тих слів, що послав Господь Саваот Своїм Духом через

давніх пророків. І був великий гнів від Господа Саваота». «І сталося, як Я кликав, то вони не слухалися, так вони будуть кликати, та не буду Я слухати, каже Господь Саваот» (Захарія 7:11-13).

Якщо ми нехтуємо Божими заповідями, усвідомлено йдучи проти Його Слова, то і Бог

вибирає не слухати наші молитви. Сумнівається? Тоді прочитаємо разом: «Хто відхилює вухо своє, щоб не слухати Закону, то буде огидна й молитва його» (Приповісті 28:9).

Чи є ситуації, коли ви чините не згідно з Законом Божим? Чи не викриває вас совість щодо якихось питань? Нехтування Словом Божим перешкоджає нашим молитвам.

Друга перешкода – гордість

Гордіня і самоправедність не поєднуються з молитвою. Гордим складно впокоритися і щиро просити в Бога. Пам'ятайте про молитви фарисея і митника з Євангелій? Цю історію Ісус розповів «тим, хто був впевнений у власній праведності і з презирством дивився на інших...» (Лука 18:9).

Фарисей вважав себе кращим за багатьох інших, і вже тим більше за митника! А збирач податків не смів очей звести, а тільки просив про милість Божу. Проте саме митник, а не гордий фарисей, пішов додому виправданим. Хто перед Богом ви – фарисей чи митник?

Третя перешкода – просимо не на добро

У Посланні ап. Якова читаємо: «Звідки виникають ворожнеча і сварки між вами? Чи не від егоїстичних бажань, що вирують у ваших тілах? Ви чогось бажаєте, та все ж не одержуєте. Ви вбиваєте, заздрите іншим, і все одно не можете одержати того, що бажаєте. Ви сваритеся і ворогуєте, бо не просите Бога. Та коли ви просите, то не одержуєте, бо просите ви не на добро, а для того, щоб використати це для свого задоволення» (Якова 4:1-3).

Ми просимо й не отримуємо тому, що просимо з неправедних мотивів. Наші пристрасті штовхають нас на спробу маніпулювати Богом у корисливих цілях.

Згадайте свої найчастіші молитовні

звернення до Бога. Чи не можна сказати, що у вас неправильні мотиви?

Четверта перешкода – розірвані стосунки

Апостол Петро навчає: «Чоловіки, так само живіть разом із дружинами за розумом, як зо слабшою жіночою посудиною, і виявляйте їм честь, бо й вони є співпадкоємиці благодаті життя, щоб не спинялися ваші молитви» (1 Петра 3:7).

Тут йдеться про те, що проблеми в сім'ї, неправильне ставлення чоловіка до дружини можуть перешкоджати його молитвам. Але цей принцип можна розширити й на інші наші стосунки. Наше небажання прощати або просити вибачення, гордість, злість, осуд, моралізаторство і все, що заважає бути в мирі з людьми, – усе це вбиває клин між нами і Богом. Подумайте, чи не треба вам відновити з кимось стосунки?

П'ята перешкода молитви – нещастя

Про це читаємо в Євангелії від Марка: «І коли стоїте на молитві, то прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний пробачив вам прогріхи ваші. Коли ж не прощаєте ви, то й Отець ваш Небесний не простить вам прогріхів ваших» (Марка 11:25-26).

Ісус однозначно говорить про наш прямий обов'язок прощати. Це не вибір, не опція, це не залежить від нашого бажання або глибини нашого болю. Бог прости нам і закликає нас прощати іншим. А відновлення справедливості і навіть помсту необхідно залишити Богу.

У Приповідях готовність і вміння прощати названі чеснотою: «Розум людини припинює гнів її, а величність її – перейти над провинною» (Приповісті 19:11).

ЛИЦЕМІРСТВО ВИЇЗД НА КАНІКУЛИ

Зустрічаються якось віруючий із невіруючим. Невіруючий каже: – Які ж ви, віруючі, лицеміри! Усі грішники. Я грішник, ось він грішник і ти грішник, можливо, навіть більший,

ніж я. Начепили на себе маску вірян, а іноді поводитесь навіть гірше за невіруючих! Мудрий християнин відповів:

– Ти маєш рацію, мій друже, усі грішники, і я теж. Ось чому я ходжу до церкви і довіряю Богові. А справжній лицемір – це ти, бо, визнаючи свої гріхи, ти не визнаєш Христа.

Можливо, уся різниця між церквою і світом полягає лише в тому, що хтось визнає свою потребу в Христі, а хтось – ні. «Хто вірує в Сина, має життя вічне, а хто не вірує в Сина, не побачить життя, але гнів Божий перебуває на ньому» (Івана 3:36).

Ця історія трапилася у XIX столітті. Один студент, блискуче склавши екзамен з природничих наук, поїхав на канікули. У поїзді навпроти нього сидів літній чоловік. Він витягнув з кишені Біблію і почав її читати. Це розсмішило юнака.

Чи ви справді все ще вірите в Бога? Вам, мабуть, відомо, що наука звільнила нас від усіх цих старих забобів!

Пожалівши старого, який продовжував мовчати, студент сказав:

– Може, дасте мені свою адресу? Я надішлю вам одну книжечку, і ви зрозумієте, що Бога не існує!

Літній пан засунув руку в кишеню, після чого простягнув студентові свою візитку. Той прочитав: «Луї Пастер, професор природничих наук».

«Я ПОВІРИЛА В БОГА ЗАВДЯКИ НАУКОВОМУ ПОСІБНИКУ УБТ»

Кожен, хто став щирим християнином, має своє особисте Різдво, коли народився як Божа дитина. Можливо, у когось це проходило швидко, а в когось, як у мене, – зайняло роки.

Першою в нашій сім'ї покалася моя мама. Тоді я ще була підлітком. Пригадую, з яким нерозумінням рідних вона зіткнулась! А в мене була навіть деяка цікавість, бо я вже мала певне розуміння про Бога і прочитала дитячу Біблію. Час від часу з мамою відвідувала зібрання місцевої церкви ХВС. Мені подобалися проповіді, однак роками не могла зрозуміти – у чому мені каятися? Мене виховували за високими моральними стандартами, а покаяння потребували, на мою думку, відверті грішники – наркомани, п'яниці, злочинці. Власне, тому я й продовжувала жити світським життям,

дотримуючись, наскільки це було можливо, того, про що читала в Біблії та чула в проповідях.

Але одного разу настала мить, коли я зрозуміла, що таке справжнє покаяння, що таке народження

згори та для чого це мені потрібно. Господь відкрив мені це в цікавий спосіб – через книгу.

Це був науковий посібник від Українського Біблійного Товариства «Людина та її світогляд: у пошуках істини і реальності» за авторством Д. Гудінга та Дж. Леннокса. Автори на простих життєвих прикладах пояснювали все, що досі було для мене незрозумілим.

Усвідомлення ключових християнських істин після прочитання книги стало каталізатором наступних подій мого християнського становлення: покаяння, хрещення Святим Духом, водного хрещення.

Дякую Господу, що й далі веде мене шляхом духовного зростання!

Оксана ВАСИЛІВ.,

с. Росільна Івано-Франківської області.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса: УГРИНІВ, вул. Козацька, 3
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РAI (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РAI (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 2 (301)
лютий 2024 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.